

El robatori dels bandolers

Fa molt, molt de temps, en un petit poble anomenat Benimassot, va passar una història que encara avui expliquen els avis als seus nets. Aquest poble estava en una comarca preciosa, envoltada de muntanyes i camps verds. Un dia d'hivern, quan tothom estava a l'església escoltant la missa del diumenge, va passar una cosa molt inesperada.

De sobte, la porta de l'església es va obrir de bat a bat i van entrar 34 bandolers! Eren homes molt valents i astuts, amb grans barrets i mocadors que els tapaven la cara. La gent del poble es va espantar molt, perquè els bandolers eren coneguts per robar i causar problemes. Els bandolers van demanar a tothom que els donessin les seves joies i diners. Els habitants, encara que estaven espantats, no van tenir més remei que fer-los cas, perquè els bandolers no els volien fer mal, només volien tot allò que brillava.

Els bandolers van recollir tots els tresors que van poder trobar: anells, collarets, monedes d'or... Tot el que brillava els feia els ulls més grans! Però després de robar tot això, els bandolers no van marxar de seguida. Com que tenien molta gana, es van quedar al poble i van demanar menjar. Els habitants els van preparar un àpat molt bo, amb

pa, formatge i tot el que tenien a casa. Els bandolers van menjar com si fos una festa, fent riures i explicant històries.

Quan van acabar de menjar, els bandolers van marxar del poble, però no van anar gaire lluny. Es van dirigir cap a un barranc misteriós, un lloc amagat on ningú més no els podria veure. Allà van fer una muntanya amb tots els tresors que havien agafat i van començar a repartir-los. “Això és per a tu, i això per a mi!” – deien mentre feien parts iguals per a cadascun. Ho van fer amb molta cura, perquè volien que tot fos just i ningú no es quedés sense la seva part.

Després de repartir-se els tresors, cada bandoler va triar un camí diferent per marxar. Això ho van fer perquè, si marxaven tots junts, era més fàcil que algú els atrapés. Però si cadascú marxava per un camí diferent, seria molt més difícil que algú els trobés. Així que es van acomiadar i cadascú va marxar cap a un lloc diferent, alguns cap a les muntanyes, altres cap als boscos.

Però aquí no acaba la història. El que ningú sabia en aquell moment era que alguns dels amos o senyors del poble, les persones que manaven més, havien ajudat els bandolers. Com ho van fer? Doncs van fer veure que les joies i els diners que tenien eren seus de tota la vida. Així, quan algú els preguntava d'on havien tret aquells tresors, ells deien: “Oh, això és de la meva família, ho tenim des de fa molts anys!”. Així, ningú no sospitava que eren les coses que els bandolers havien robat.

Aquesta història es va fer molt famosa a tota la comarca, perquè en aquells temps, els robatoris de bandolers eren una cosa molt freqüent a la zona de la Marina i el Comtat. Però sabeu què? Va ser l'última vegada que aquests bandolers van anar a Benimassot, perquè des d'aquell dia, el poble va decidir ser més llest i sempre estar a l'aguait

per si tornaven!

I així acaba la història d'aquell dia en què uns bandolers astuts van visitar Benimassot. Ara, el poble és un lloc tranquil i feliç, on els nens poden jugar sense preocupar-se pels bandolers. Però la gent encara recorda aquella aventura i l'explica per recordar que, fins i tot en les situacions més difícils, sempre hi ha alguna cosa que podem aprendre.